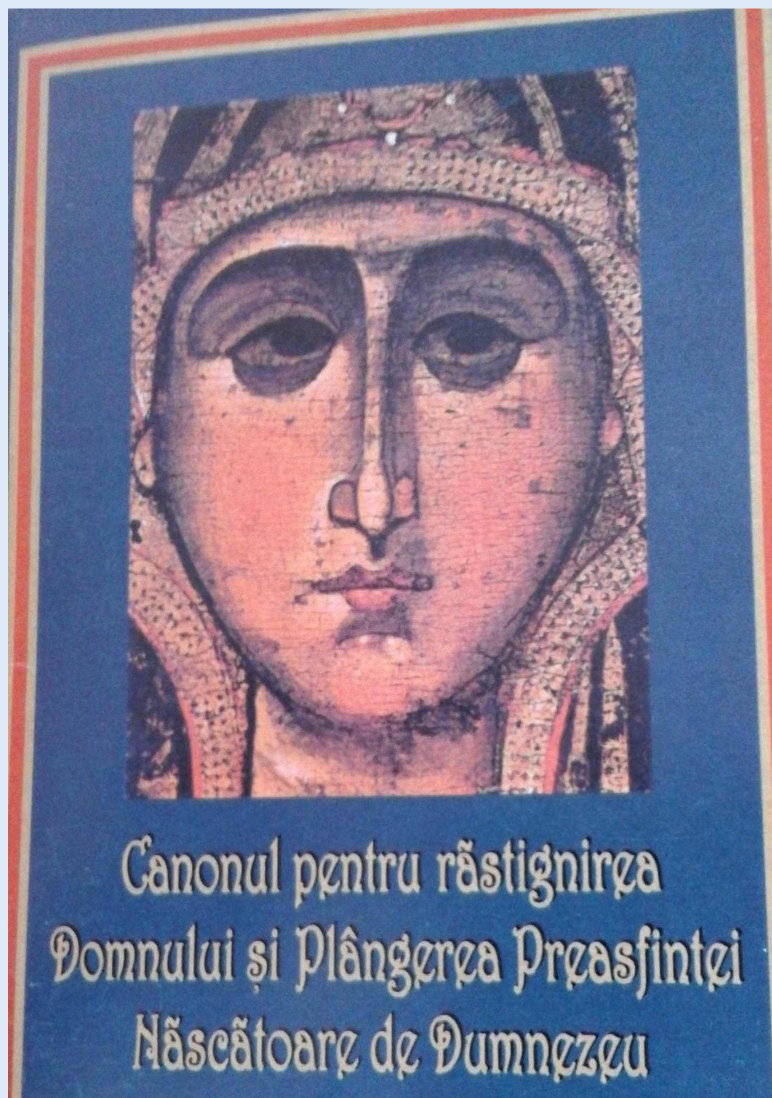
Canonul pentru răstignirea Domnului şi plângerea PreaSfintei Născătoare de Dumnezeu

Săptămâna Patimilor - Învăţături duhovniceşti:

https://www.academia.edu/42852743/S%C4%83pt%C4%83m%C3%A2na_Patimilor_%C3%8Env%C4%83%C5%A3%C4%83turi_duhovnice%C5%9Fti

https://archive.org/details/saptamana-patimilor-invataturi-duhovnicesti

***

A zis Mama catre Fiu - Georgiana Lobont (Duminica la Florii):
https://www.youtube.com/watch?v=jICtUKXLtDY

„Duminica la Florii" - Iulia Ioana Vlad şi Corul „Theologos":
https://www.youtube.com/watch?v=ltg_NmG6oKA

&&&

alcătuire a lui Simeon logofătul

Cântarea 1

Irmos: Ca pe uscat umblând Israil, cu urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: „Lui Dumnezeu cântare de biruinţă să-I cântăm!"

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Dacă a văzut Precista Fecioară pe Fiul său şi Domnul spânzurat pe Cruce, văitându-se, striga cu amar împreună cu celelalte femei, şi oftând grăia:

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Te văd acum, iubitul meu Fiu şi dorit, spânzurat pe Cruce, şi mă rănesc acum cu inima, zicea Precista. Dar dă cuvânt roabei Tale, Bunule.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

De voie, Fiul meu şi Făcătorule, rabzi pe lemn moarte cumplită, Fecioara grăia, stând înaintea Crucii cu apostolul cel iubit.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Acum m-am lipsit de aşteptarea mea, de bucuria şi de veselia Fiului meu şi Domnul. Vai mie! Că sunt zdrobită de durere, Precista plângând, grăia.

Cântarea a 3-a

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, carele ai înălţat fruntea credincioşilor Tăi, Bunule, şi ne-ai întărit pre noi pe piatra mărturisirii Tale.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

De frica iudeilor, Petru s-a ascuns, şi toţi credincioşii au fugit părăsind pe Hristos, Fecioara suspinând, grăia:

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Pentru naşterea Ta cea străină şi înfricoşătoare, Fiul meu, eram mai mărită decât toate maicile. Dar vai mie! acum văzându-Te pe lemn, mă aprind cu inima.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând pe Fiul meu, pe carele pe braţe prunc L-am purtat, l-aş lua de pe lemn, zicea Precista; dar vai mie! Nimeni nu mi-L dă.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Iată Lumina mea cea dulce, nădejdea şi viaţa mea cea bună, Dumnezeul meu a apus pe Cruce; mă aprind cu inima, grăia Fecioara suspinând, grăia.

Cântarea a 4-a

Irmos: Hristos este puterea mea, Dumnezeu şi Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviinţă cântă, grăind din cuget curat întru Domnul prăznuind.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Soarele cel neapus, Dumnezeule cel prea veşnic şi Făcătorul tuturor făpturilor, Doamne, cum rabzi patimă pe Cruce? Precista plângând, grăia.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cea neispitită de nuntă, plângând, grăia către cel cu bun chip: „Grăbeşte, Iosife, apropie-te la Pilat şi cere să iei de pe lemn pe Învăţătorul tău."

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Văzând Iosif pe cea Curată lăcrimând cu amar, s-a tulburat şi plângând, s-a dus către Pilat, grăind cu plângere: „Dă-mi trupul Dumnezeului meu".

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Văzându-Te pe Tine rănit şi fără slăvire, gol pe lemn, Fiul meu, mă aprind cu inima, suspinând ca o maică, Fecioara grăia.

Cântarea a 5-a

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele cele ce dis de dimineaţă vin la Tine cu dragoste, mă rog, luminează-le, ca să Te vadă pe Tine, Cuvinte al lui Dumnezeu, cela ce chemi din negura greşalelor.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Luându-L cu plângere, Maica cea neispitită de bărbat L-a pus pe genunchi, şi rugându-L cu lacrimi şi sărutându-L cu amar, plângea şi grăia.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O nădejde şi o viaţă Te aveam pe Tine, Stăpâne, Fiul meu şi Dumnezeule, întru lumina ochilor, roaba Ta. Iar acum sunt lipsită de Tine, dulcele şi iubitul meu Fiu.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Dureri şi necazuri şi suspinuri m-au aflat, vai mie! Precista suspinând cu amar, grăia, văzându-Te pe Tine mort, Fiul meu cel iubit, gol şi părăsit şi uns cu miresme.

Cântarea a 6-a

Irmos: Marea vieţii văzând-o înălţându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, grăiesc către Tine: Scoate din stricăciune viaţa mea, Multmilostive.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Văzându-Te mort, Iubitorule de oameni, pe Tine, Cel ce ai înviat pe cei morţi, rău mă vait şi mă rănesc cu inima, aş fi vrut să mor cu Tine, grăia Precista, că nu răbd să Te văd mort fără suflare.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Văzându-Te pe Tine, Preabunule Dumnezeule şi Milostive Doamne, fără slăvire, fără suflare şi fără chip, mă mir şi plâng, ţinându-Te precum nu m-am nădăjduit să Te văd! Vai mie, Fiul meu şi Dumnezeule!

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Nu grăieşti roabei Tale cuvânt, Fiul lui Dumnezeu? Au îndura-Te-vei, Stăpâne, de Ceea ce Te-a născut pe Tine? Grăia Precista suspinând şi plângând, şi săruta trupul Domnului său.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Gândesc, Stăpâne, că nu voi mai auzi glasul Tău cel dulce, nici nu voi mai vedea frumuseţea feţei Tale, ca mai înainte; pentru că ai apus, Fiul meu, de la ochii mei.

Condac, glasul al 8-lea: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Fecioara Maria pe lemn şi a zis: „Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Icos: Ca o mieluşea, văzând pe mieluşelul său tras spre junghiere, mergea în urmă Fecioara Maria cu părul despletit, dimpreună cu alte femei, grăind aşa: „Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci călătorie grabnică? Au doară este şi altă nuntă în Cana Galileii, şi acum Te grăbeşti a merge acolo, ca să le prefaci vinul în apă? Dar merge-voi cu Tine, Fiule? Sau aşteptate-voi? Dă-mi răspuns, Fiule, nu mă trece tăcând, Cela ce m-ai păzit curată. Că Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Cântarea a 7-a

Irmos: Dătător de rouă cuptorul l-a făcut îngerul cuvioşilor tineri, iar pe haldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a grăi: Binecuvântat eşti Dumnezeul părinţilor noştri.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Unde este, Fiul meu şi Dumnezeule, bunăvestirea cea de demult, numindu-te pe Tine Împărat şi Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Căci acum Te văd pe Tine, lumina mea cea dulce, gol, mort şi rănit.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Cela ce alini durerile, primeşte-mă acum la Tine, Fiul meu şi Dumnezeule, ca să mă pogor şi eu, Stăpâne, în iad cu Tine; nu mă lăsa singură, că nu pot răbda să mai trăiesc, nevăzându-te pe Tine, Lumina mea cea dulce.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

Suspinând cu amar Cea fără prihană, împreună cu celelalte femei purtătoare de mir, şi văzând cum îl duc pe Hristos, grăia: „Vai mie, ce văd? Unde mergi acum, Fiul meu, şi pe mine singură mă laşi?”

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Suspinând şi slăbind, Cea fără prihană grăia mironosiţelor: „Plângeţi împreună cu mine şi vă tânguiţi amar, căci iată Lumina mea cea dulce şi Învăţătorul vostru se dă mormântului.”

Cântarea a 8-a

Irmos: Din văpaie cuvioşilor rouă ai izvorât şi jertfă dreptului cu apă ai ars-o. Căci toate le faci, Hristoase, cu singură voirea. Pe Tine Te prea înălţăm întru toţi vecii.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Văzând Iosif pe Fecioara plângând, inima i se rupea şi plângea cu amar: „O, Dumnezeul meu! Cum Te voi îngropa acum eu, robul Tău? Cu ce pânză voi înfăşura trupul Tău?”

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Mai presus de mine a covârşit vederea Ta, Doamne, cea străină, Cela ce porţi toată făptura. Pentru aceea şi Iosif împreună cu Nicodim Te poartă, ca pe un mort, pe mâinile lor şi Te îngroapă.

Binecuvântăm pe Tatăl şi pe Fiul şi Sfântul Duh, Dumnezeu!

Taină străină şi prea slăvită văd, Fecioara grăia Fiului său şi Dumnezeu: Cum Te pun în mormânt pe Tine, carele cu porunca pe morţi îi scoli din mormânt?

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Nici de la mormântul Tău nu mă voi scula, Fiul meu, nici a izvorî lacrimi nu voi înceta, până ce şi eu mă voi pogorî în iad; că nu pot răbda despărţirea de Tine, Fiul meu.

Cântarea a 9-a

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre carele nu cutează a căuta Cetele îngereşti; Iar prin tine, Precistă, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe carele slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***
De acum nu se va mai lipi de mine bucuria niciodată, suspinând grăia Cea fără prihană. Că lumina mea şi bucuria mea în mormânt au apus. Ci nu-L voi lăsa singur, aici voi muri şi mă voi îngropa cu Dânsul.

Stih: ***Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie!***

Rana sufletului meu, tămăduieşte-o acum, Fiul meu, grăia Preacuvioasa lăcrimând; înviază şi-mi potoleşte durerea şi necazul. Că poţi, Stăpâne, câte vei vrea să faci, măcar de Te-ai şi îngropat de voie.

Slavă Tatălui şi Fiului şi Sfântului Duh.

O, cum s-a ascuns ţie adâncul îndurărilor, Maică, în taină a zis Domnul, că vrând să mântuiesc făptura Mea, am primit a muri. Ci voi şi învia, ca un Dumnezeu al cerului şi al pământului, şi pe tine te voi slăvi.

Şi acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin (a Născătoarei de Dumnezeu)

Cânta-voi milostivirea Ta, Iubitorule de oameni, şi mă voi închina mulţimii milei Tale, Stăpâne. Că vrând să mântuieşti zidirea Ta, ai luat moarte, zis-a Precista; ci pentru învierea Ta, Mântuitorule, miluieşte-ne pre noi toţi.

Apoi în loc de: Cuvine-se să te fericim... se zice **Irmosul:** Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu putinţă oamenilor, spre carele nu cutează a căuta Cetele îngereşti; Iar prin tine, Precistă, S-a arătat oamenilor Cuvântul întrupat; pe carele slăvindu-L cu Oştile cereşti, pe tine te fericim.

Şi, după: ***Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele Tău, vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în cer aşa şi pe pământ. Pâinea noastră cea spre fiinţă dă-ne-o nouă astăzi. Şi ne iartă nouă greşalele noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri. Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău.***

[Dacă este preot de faţă, zice: Că a Ta este împărăţia şi puterea şi slava, a Tatălui şi a Fiului şi a Sfântului Duh, acum şi pururea şi în vecii vecilor.]

Strana: Amin.

Dacă nu este preot de faţă, diaconul, monahul sau mireanul rosteşte: Pentru rugăciunile Sfinţilor părinţilor noştri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-ne pe noi. Amin.

Se zice **Condacul:** Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniţi să-L lăudăm; că pe Acesta L-a văzut Fecioara Maria pe lemn şi a zis: „Deşi rabzi răstignire, Tu eşti Fiul şi Dumnezeul meu”.

Şi celelalte ale Pavecerniţei, după obicei, şi Apolisul.

Plânsul Maicii Domnului

Văzându-L pe Hristos pe Cruce,
Răstignit de bunăvoie între tâlhari,
PreaSfântă Maica Sa, lovindu-se cu pumnii, striga:
„Fiul meu Cel fără de păcat!
Eşti ţintuit pe Cruce fără vină,
Ca un tâlhar,
Ca să redai viaţă neamului omenesc, după mare mila Ta!
Cum pot eu să sufăr să te văd Ţintuit pe lemn,
Pe Tine, născut fără durere, zămislit fără de bărbat!
Cu câtă durere e frântă inima mea!
S-a împlinit cuvântul lui Simeon:
„O sabie îţi va străpunge inima!”
Lumea se bucură, primind de la Tine Izbăvirea;
Dar pântecele meu arde la vederea răstignirii Tale,
Cum suferi Tu singur pentru toţi, o, Fiul meu,
Ci mântuieşte-i pe toţi ce-ţi cântă Ţie!

(Din stihirile Crucii şi ale Născătoarei de Dumnezeu)

